

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 15Csp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6725200568
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Krnáčová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2025:6725200568.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

15Csp/5/2025

– 2 –

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Krnáčovou, v spore žalobcu MINIHOTOVOST, SE, IČO: 04355211, so sídlom námestí T.G.Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, v konaní právne zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, IČO: 42185190, so sídlom Advokátskej kancelárie Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava – mestská časť Dúbravka, proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D., o zaplatenie 450,-- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

15Csp/5/2025

– 2 –

I/ Súd žalobu **z a m i e t a** .

II/ Žalovaná **n e m á** nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

odôvodnenie:

15Csp/5/2025

– 8 –

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu 18.02.2025 žiadal žalobca zaviazať žalovanú k povinnosti zaplatiť sumu 450,-- Eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 12.03.2022 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodňoval pôžičkou, ktorú žalovaná čerpala prostredníctvom webovej stránky E., na ktorej sa zaregistrovala a požiadala o poskytnutie úveru vo výške 450,-- Eur. Pri registrácii uviedla svoje údaje meno, priezvisko, dátum narodenia, bydlisko. Zároveň potvrdila, že súhlasí so smlouvou o zápůjčke, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Potvrdila údaje žalobcovi ako veriteľovi s tým, že tieto sú pravdivé a úplné. Na základe smlouvy o zápůjčke č. 623784 zo dňa 11.02.2022 uzatvorenej podľa § 2390 a nasledujúcich Občianskeho zákoníka a zákona č. 145/2010 Sb. O spotrebiteľskom úvere v znení neskorších predpisov, žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníčke úver vo výške 450,-- Eur, ktorý sa zaviazala vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 128,-- Eur, teda zaviazala sa vrátiť sumu 578,-- Eur do 28-mich dní odo dňa poskytnutia úveru. V zmysle zmluvy uzavretej medzi stranami sporu sú celkové náklady spojené s úverom tvorené výlučne odplatom čo predstavuje sumu 128,-- Eur. Vzhľadom na to, že žalovaná neplnila riadne a včas svoj záväzok v zmysle zmluvy stal sa jej dlh splatný dňom 11.03.2022. Dňom 02.12.2024 bola žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu s tým, že žalovaná dlh neuhradila. Vzhľadom k tomu si žalobca v konaní uplatnil

aj zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti dlžnej sumy, kedy sa dostala žalovaná do omeškania.

2. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila. Žaloba spolu s uznesením v zmysle ustanovenia § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku bola žalovanej riadne doručená. Na výzvu nereagovala. Rovnako sa nedostavila na termín pojednávania, na ktorý bola riadne a včas predvolaná. Neúčast' neospravedlnila, súd vec prejednal a rozhodol na základe listín a skutkových tvrdení doložených žalobcom.

3. Žalobca žiadal vo veci vydať platobný rozkaz kedy mu zo strany súdu s poukazom na ustanovenie § 138 Civilného sporového poriadku bola doručená výzva na späťvzatie žaloby, nakoľko sa žaloba javí po predbežnom právnom posúdení ako zjavne nedôvodná. V tejto súvislosti súd poukázal na upozornenie NBS, z ktorého vyplýva, že v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovanej žalobca nemal udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území SR. V tejto súvislosti súd poukázal na ustanovenie § 24 ods. 3 v spojení s ustanovením § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že mal za to, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je neplatná. V takomto prípade by prichádzalo do úvahy plnenie z neplatného právneho úkonu, kedy by išlo o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý však s poukazom na ustanovenie § 54a v spojení s ustanovením § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je premlčaný.

4. Žalobca na výzvu zo strany súdu reagoval a dňa 28.04.2025 doručil súdu vyjadrenie k výzve, v ktorom uviedol, že na podanej žalobe zotráva a má za to, že nárok je uplatnený správne. Poukázal na článok 56 ZFEÚ, ktorý sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej úpravy. To znamená, že podľa žalobcu smlouva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a akýkoľvek opačný záver by mal za následok flagrantné porušenie práva EÚ. Okrem toho zdôraznil, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách. S ohľadom na vytýkanú absenciu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike žalobca uvádzal, že vo všeobecnosti je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v zmluve o fungovaní EÚ. Žalobca ako právnická osoba na území SR nemá zriadenú organizačnú zložku ani na území Slovenskej republiky nepodniká. Vykonáva činnosť výlučne na území Českej republiky a je zapísaný do obchodného registra ČR, má registrované sídlo v Českej republike. Žalobca a žalovaná uzavreli smlouvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre voľbu českého právneho poriadku. V smlouvě o úvere strany sporu uviedli, že ju uzatvárajú podľa zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úveru. Z hľadiska výslovnosti voľby podľa § 262 Obchodného zákonníka je podľa ustálenej súdnej judikatúry postačujúce uviesť ustanovenia zvoleného právneho predpisu v záhlaví zmluvy. Per analogiam z hľadiska voľby právneho poriadku je teda postačujúce uviesť ustanovenia právneho predpisu zvoleného právneho poriadku. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalobcu ako dodávateľa menej výhodná. Ide o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe Smernice. Na základe uvedeného je súd povinný aplikovať vo veci české právo v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok. V tejto súvislosti poukázal žalobca aj na Nariadenie Rím I., kde platí, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. slovenské právo. To však platí iba v prípade ak veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo veriteľ nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, ale smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade žalobca ako veriteľ vykonáva svoju činnosť v Českej republike a nie v Slovenskej republike. Zo zmluvnej dokumentácie uzavretej medzi stranami sporu je zrejmé, že sa dohodli na voľbe českého práva v zmysle čoho posudzovaním smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je

irelevantné. Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov a nie je akýmsi minimálnym štandardom ochrany. V tomto zmysle by právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere mala byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká, a z tohto pohľadu nemá zmysel skúmať, či z pohľadu ktorého práva členského štátu EÚ je zmluva o spotrebiteľskom úvere pre spotrebiteľa výhodnejšia alebo nie.

5. Súčasťou žaloby je Smlouva o úvere č. 623784 uzavretá medzi veriteľom – žalobcom a dlžníkom – žalovanou. Zo zmluvy vyplýva, že dňa 11.02.2022 uzavreli túto zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (ďalej jen „Občanský zákoník“), a zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (ďalej jen „ZSÚ“). Ďalej nasleduje špecifikácia úveru, druh úveru jednorazový, bezúčelový, nezáväzný, istina úveru 450,-- Eur, spôsob čerpania bezhotovostne na účet vedený v záhlaví tejto zmluvy, zapŕjční úroková sadzba 0%, poplatok za poskytnutí úveru (odměna) 128,-- Eur, deň splatnosti 11.03.2022, doba trvania spotrebiteľského úveru 28 dní, celková výška úveru 450,-- Eur, celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť 578,-- Eur, ročná percentuálna sadzba nákladov 2513.26%. Zmluva obsahuje ustanovenia v súvislosti s omeškáním a všeobecné ustanovenia podľa článku 5., kde žalovaná ako spotrebiteľka pri podpísaní zmluvy prehlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, s ktorým bola pred uzatvorením zmluvy oboznámená, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržať. Zmluva bola podpísaná elektronicky žalovanou ako spotrebiteľkou 11.02.2022 o 13.39 hod..

5.1. K žalobe sú pripojené aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru verzia 8, platnosť od 24.08.2021, ktoré boli tiež 11.02.2022 o 13.39 hod. podpísané žalovanou ako spotrebiteľkou elektronicky.

6. Výzvou zo dňa 02.12.2024 doloženou do spisu žalobca vyzval žalovanú prostredníctvom advokátskej kancelárie na okamžitú úhradu dlžnej sumy, ktorá k 02.12.2024 predstavovala čiastku 1.049,49 Eur. Termín úhrady bol 16.12.2024. Súčasne bolo dané na vedomie žalovanej, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy si žalobca bude vymáhať pohľadávku vrátane trov a úrokov z omeškania, súdnou cestou.

7. Žalobca k žalobe pripojil výpis z obchodného registra vedeného Krajským súdom v Brne, oddiel H, vložka 602, z ktorého bolo zistené, že spoločnosť vznikla 28.08.2015, sp. H 602, vedená u Krajského súdu v Brne, identifikačné číslo 04355211, právna forma: európska spoločnosť, predmet podnikania výroba, obchod a služby neuvedené v prílohách 1-3 živnostenského zákona, poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru. Ďalej nasledujú údaje o štatutárnych orgánoch, počte členov, akciách, základnom kapitále a ostatných skutočnostiach.

8. Podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach článok 18, ods. 2, druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

9. Podľa ustanovenia § 2, písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení do 29.02.2024, na účely tohto zákona sa rozumie iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3, písm. f/ a l/, pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3, písm. a/, b/, d/, e/, g/ - k/ a m/ - r/; za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

10. Podľa ustanovenia § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení do 29.02.2024 (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.), ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na

vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

11. Podľa ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu: a/ bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úveroch podľa § 20a, alebo b/ v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

12. Podľa ustanovenia § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

13. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa ustanovenia § 457 OZ, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

15. Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

16. Podľa ustanovenia § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

17. Podľa ustanovenia § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

18. Podľa ustanovenia § 54a OZ, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

19. Podľa článku 3, ods. 1 Nariadenie Rím I, zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorú si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

20. Podľa článku 6, ods. 1, písm. a/, b/, ods. 2 Nariadenia Rím I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 (zmluvy o preprave) a 7 (poistné zmluvy) sa zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a/ vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b/ akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. Bez ohľadu na ods. 1 si strany môžu v súlade s článkom 3. zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá sa spĺňa požiadavky ods. 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie bolo na základe ods. 1 rozhodným.

21. Podanou žalobou žalobca žiadal zaviazať žalovanú na vyplatenie dlžnej sumy spolu s príslušenstvom, ktorá jej bola poskytnutá na základe uzatvorenej smlouvy o úvere č. 623784 zo dňa 11.02.2022. Žalovaná mala právne postavenie spotrebiteľa a zmluva uzavretá medzi stranami

sporu bola spotrebiteľskou zmluvou čo žalobca nenamietal. Namietal však predbežný právny názor súdu vyslovený pred rozhodnutím s poukazom na výzvu, ktorá bola žalobcovi adresovaná, kde súd vyslovil predbežný právny názor v tom zmysle, že zmluva o úvere je neplatná z dôvodu absencie oprávnenia žalobcu na poskytovanie spotrebiteľských úverov Slovenskej republiky, ktorý podľa neho nezodpovedá aktuálnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie a mal by za následok porušenie práva Európskej únie. Žalobca poukazyval na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019 F. C. vs. Raiffeisenbank St. Stefan Jagerberg Wolfsberg eGen. Zdôrazňoval, že je subjektom založeným a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť na základe povolenia Českej národnej banky, pričom finančné služby poskytuje v prostredí internetu vo viacerých jazykových verziách. Preto je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v zmluve o fungovaní európskej únie (ZFEÚ) a to článkom o práve usadiť sa, o rovnakom zaobchádzaní a o zákaze obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami usídlenými v krajine únie odlišné od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorými sú tieto služby určené. Žalobca poukazyval na slobodu poskytovania služieb v rámci EÚ bez akejkoľvek diskriminácie. Rovnako poukázal aj na recitál č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, v zmysle ktorej vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb. V tomto kontexte mal za to, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území SR a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu Českej národnej banky o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republiky Národnou bankou Slovenska. Ak teda v prípade zahraničných bánk postačuje obyčajné oznámenie domovského orgánu dohľadu NBS, ktoré vyžaduje právny predpis v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje.

21.1. Čo sa týka rozhodného práva žalobca mal za to, že je právnickou osobou, riadne zaregistrovanou v obchodnom registri Českej republiky a má udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českou národnou bankou. Na území SR nemá zriadenú organizačnú zložku, ani tu nepodniká. Strany sporu uzavreli zmluvu v českom jazyku podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve nielen odkázali, ale sa na ňom aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre jeho voľbu, ak je vôbec takáto voľba nevyhnutná. Žalobca pritom poukázal na znenie samotnej zmluvy, kde je odkaz na ustanovenia občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľskom úvere.

22. S ohľadom na námietku žalobcu vyslovenú v rámci vyjadrenia po predbežnom právnom posúdení súdu prvej inštancie sa súd zaoberal otázkou rozhodného práva, podľa ktorého by sa mal predmetný právny vzťah spravovať. Zmluva medzi stranami sporu je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, ktorú posudzoval z hľadiska príslušných ustanovení Nariadenia Rím I.. Medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou bola uzatvorená zmluva prostredníctvom elektronických prostriedkov na diaľku, pričom v danom prípade išlo o spotrebiteľskú zmluvu. Žalovaná ako spotrebiteľka je osobou s obvyklým pobytom na území SR a žalobca ako dodávateľ smeruje svoju podnikateľskú činnosť na toto územie. Zmluva sa mala podľa článku 6, ods. 1, veta prvá Nariadenia Rím I. primárne spravovať právnym poriadkom Slovenskej republiky. V zmysle článku 6, ods. 2 Nariadenia Rím I. si zmluvné strany v súlade s článkom 3, ods. 1 Nariadenia Rím I. síce mohli voliť iné rozhodné právo, avšak len pri dodržaní podmienky, že voľba sa urobí výslovne alebo je jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si takto mohli zvoliť iný právny poriadok, ktorým by sa mohla spravovať celá zmluva alebo jej časť.

22.1. V danom prípade podľa názoru súdu nebola jednoznačná a ani nesporná voľba práva Českej republiky dohodnutá v samotnej zmluve. Napriek tomu, že na začiatku zmluvy bolo uvedené, že táto zmluva sa má spravovať príslušnými ustanoveniami zákona č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákonníka a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere, uvedené nie je možné považovať za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, nakoľko ide iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve. Rovnako nemožno pri dohode vychádzať ani zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru bod 04., ktoré majú mať iba vysvetľujúci a technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Tieto podmienky síce mali byť elektronicky podpísané žalovanou, avšak evidentne ide o jednostranný formulár, ktorý žalovaná nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno preto konštatovať, že skutočnosti uvedené vo VPPÚ sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Žalovaná podpisom iba potvrdzuje, že sa zoznámila v dostatočnom predstihu s ich obsahom a že im porozumela. Konštatovanie, že ich považuje

za právne beze zbytku záväzné (bod 29) nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby tu nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku ako je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Takéto jednostranné určenie rozhodného práva preto nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa článku 6, ods. 2 Nariadenia Rím I.. V danom prípade bolo potrebné vychádzať z článku 6, ods. 1, písm. a/ a d/ Nariadenia Rím I., ktoré súd pri posudzovaní otázky právomoci v danej veci aplikoval.

23. Žalobca v rámci svojej argumentácie v súvislosti s neplatnosťou zmluvy poukazoval na harmonizáciu práva Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva. V tejto súvislosti súd uvádza, že každá z členských krajín únie si môže upraviť v rámci svojho právneho poriadku práva spotrebiteľa aj v širšom rozsahu a rozšíriť tak ochranu spotrebiteľa pri zachovaní účelu smernice. Napriek tomu, že právo Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva je síce harmonizované, to však automaticky neznamená, že je vo všetkých krajinách úplne totožné. Z tohto dôvodu nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že pre žalovanú ako spotrebiteľa vôbec nie je podstatné aký právny poriadok bude na prejednávajúcu vec aplikovaný. Spotrebiteľská ochrana je zároveň širším právnym inštitútom ako vyplýva len zo skutočne výrazne harmonizovaného práva spotrebiteľských úverov napr. v súvislosti so zohľadňovaním premlčania nároku a svojim spôsobom tiež celkový kontext povoloňacieho procesu Národnou bankou Slovenska v oblasti poskytovania nebankových spotrebiteľských úverov.

24. Pred samotným rozhodnutím vo veci súd poukázal na upozornenie NBS, z ktorého vyplynulo, že žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovanej udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území SR. Vychádzajúc z uvedeného je preto v zmysle § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 24 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neplatná. V tejto súvislosti žalobca namietal neplatnosť zmluvy z dôvodu absencie povolenia NBS spočívajúcu v tvrdení, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí ČR, ktorý vykonáva činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky a jeho ďalšou argumentáciou s poukazom na základné pravidlá zakotvené v ZFEÚ, považuje súd za nedôvodné. Národná banka Slovenska je v zmysle zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov subjektom, ktorý vykonáva dohľad nad finančným trhom a okrem iného aj dohľad v oblasti ochrany finančných nárokov spotrebiteľov. V zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch tiež udeľuje povolenie na poskytovanie úverov alebo pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, iným veriteľom, ktoré povolenie je vyžadované od všetkých iných veriteľov podľa § 2, písm. c/ zákona a to bez ohľadu na sídlo veriteľa, či právny poriadok, podľa ktorého bol založený. V danom prípade nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, ani žiadnu diskrimináciu tak ako na to poukazuje žalobca, ktorý je v tomto smere oprávnený podnikateľ na území SR, avšak za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska presne tak, ako aj ostatné právnické osoby, ktoré spĺňajú podmienky upravené v § 2, písm. c/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto neobstojí tvrdenie žalobcu, že ide o subjekt s činnosťou a pôsobením zahraničných bánk, ktoré takéto povolenie nepotrebuje. Vzhľadom k tomu súd vychádzal pri posúdení nárokov uplatnených na základe zmluvy medzi stranami sporu z ustanovenia § 24 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 11 ods. 3 a práve preto, že žalobca nemal v danom čase povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území SR bola zo strany súdu vyhodnotená uvedená zmluva medzi stranami sporu ako neplatná (§ 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch). Následne súd posúdil nárok uplatňovaný v konaní ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, kde tento posúdil ako premlčaný. Žaloba na tunajšom súde bola podaná 18.02.2025, pričom úver čerpala žalovaná 11.02.2022 a mala ho vrátiť 11.03.2022. Tieto skutočnosti medzi stranami sporné neboli. S poukazom na ustanovenie § 54a v spojení s ustanovením § 107 ods. 1 a 2 OZ tak považoval súd nárok žalobcu uplatnený pred tunajším súdom za premlčaný. Práve z týchto dôvodov bol žalobca vyzvaný, s poukazom na ustanovenie § 138 CSP, na späťvzatie žaloby, ktorú vyhodnotil súd ako nedôvodnú. Naopak žalobca bol toho názoru, že nárok uplatňovaný v konaní je dôvodný a poukázal na aplikáciu ustanovení Českého občianskeho zákonníka práve s poukazom na európsku judikatúru a povolenie vykonávať podnikateľskú činnosť aj na území iného členského štátu. Z dôvodov vyššie uvedených súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nárok, ktorý je premlčaný a pri právomoci aplikoval a vychádzal z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a občianskeho zákonníka platných na území SR.

25. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal súd z ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v konaní nevznikli žiadne trovy a ani zo spisu žiadne trovy nevyplývajú.

Poučenie:

15Csp/5/2025

– 2 –

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a/ sa týkajú procesných podmienok,

b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti – Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).